

af ham stillede principale Forslag tilbage. Hvis ingen Anden optager det, vil det være at betragte som bortfaldet (Ophold), det er saaledes bortfaldet.

Man fik derpaa til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Frølund til § 3: „2,000 Rbd.“ forandres til „1,600 Rbd.“

vedtoges med 42 Stemmer mod 28.

2) Røvsings Forslag til § 6: 2den Paragraph udgaaer.

vedtoges med 39 Stemmer mod 27.

Lovforslaget i dets Heelhed fattes derefter under Forhandling. Da Ingen begjerede Ordet, blev det (see Anhanget), efterat være oplæst, sat under Afstemning og vedtaget med 68 Stemmer mod 1.

Man fortsatte dernæst anden Behandling af Udkast til Lov om det kongelige Theaters Stilling og økonomiske Forhold.

Formanden: Vi standsede igaar ved § 6. Forhandlingen over § 7 skal jeg udsætte, indtil § 11 er bleven forhandlet. Jeg skal derimod nu sætte § 8 under Forhandling og den af Udvalget foreslaaede nye § 9 med alle de til disse Paragrapher hørende Ændringsforslag og Underændringsforslag. Ved Afstemningen vil iøvrigt ingen Vanskelighed være tilstede. Ordføreren har Ordet.

Ordføreren (David): Den foreliggende Paragraph, som nu er sat under Forhandling, er en af de vigtigste Paragrapher i hele Loven, thi den indeholder ikke blot de Bestemmelser, som skulle gjælde med Hensyn til en stor Deel af Theaterpersonalets Gagering, men den begrunder tillige Theatrets Stilling til Staten. Det vil nemlig let indsees, at, dersom man blot betragtede Theatret som en Konstantanstalt i Staten, som havde den Indflydelse paa den hele Dannelselse, at Staten aarlig vilde gjøre et Tilskud til denne Konstantanstalt, saa vilde det være tilstrækkeligt i Loven at bestemme dette Tilskuds Størrelse, overladende det til dens Bestyrelse, under den sædvanlige Ansvarlighed, at anvende det Beløb, som af Staten saaledes blev tilskudt, til Diemedets bedste Opnaaelse; men, da Theatret tillige i Loven betragtes som en Statsanstalt for

Konsten, saa følger ogsaa deraf, at det maa være Staten magtpaaliggende at fastsætte de Personers Stilling, som skulle tjene ved denne Anstalt, fordi de igjennem denne Anstalt træde i den sædvanlige Stilling til Staten som dens Embedsmænd. Dette er Hovedgrunden, hvorfor Loven ikke kan indskrænke sig til blot at bevilge til Theatret i en vis Række af Aar en bestemt Understøttelse, men at Loven ogsaa maa indeholde en Bestemmelse om, hvorvidt og hvilke Personer der, ved at ansættes i Theatrets Tjeneste, tillige blive Statens Embedsmænd og faae det Krav til Staten, som Embedsmænd overhovedet have. Det er ogsaa aabenbart den Tanke, hvorfra den Commission, der var nedsat i denne Anledning, og hvorfra Udkastets Concipist er gaaet ud, idet man har undersøgt, hvilke Personer, der staae i en saadan Stilling ved Theatret, der ved deres Tjeneste og ved det enkelte Hverv, som de udføre, ere saa vigtige for dette, at de derved faae Krav paa at komme i et nærmere Forhold til Staten, og foruden den Gage, som de erholde, tillige faae den Pensjonsberettigelse, hvorpaa Statens Embedsmænd have Krav, enten efter den samme Scala som disse, eller efter en efter Forholdets særegne Beskaffenhed noget anderledes formet Scala, hvad der omtales i en senere Paragraph. Naar jeg har sagt, at baade Commissionen, som i denne Anledning var nedsat, og Lovudkastets Concipist er gaaet ud fra denne Tanke, antager jeg, at dette vil være indlysende, uden at det behøver nærmere at oplyses. Paragraphens Begyndelse nævner saaledes, hvad der skal forståes ved Ordet Skuespillere, og omtaler dernæst flere Functionairer ved Theatret, som skulde sættes i Klasse med disse, hvis Ansættelse ogsaa skal give dem Pensjonsberettigelse, og derefter gaaer man over til at bestemme, hvor høit Gagerne til disse Personer i det Hele maae beløbe sig til, navnlig til den Deel af dem, som skulle være fast ansatte og pensionsberettigede. Hvor rigtigt Udvalget end har fundet denne Tanke i Almindelighed, og hvormeg det end maa antage, at man har bestræbt sig for at gennemføre den paa en hensigtsmæssig Maade, har dog Udvalget ikke kunnet erkjende, at den Ud-